

PEVSKI ZBOR NARODNEGA ŽELEZNIČARSKEGA GLASBENEGA DRUŠTVA „SLOGA“ V LJUBLJANI

PRIREDI

V PONDELJEK, DNE 11. JANUARJA 1926 OB 8. URI ZVEČER V DVORANI
FILHARMONIČNE DRUŽBE

K O N C E R T

POD VODSTVOM PEVOVODJE G. MIRKO PREMELČA IN S SODELOVANJEM OPERNEGA TENORISTA
G. SVETOZARA BANOVCA, G. H. SVETELA IN TERCETA S HARFO NAR. ŽEL. GLASBENEGA DRUŠTVA
„DRAVA“ IZ MARIBORA (G. LIKEŠ FR. - HARFA, G. SKAČEJ T. - VIJOLINA, G. VESELI H. - ČELO).

SPORED:

A. Dobronić:	Kumovima ciganima	
O. Dev:	Tih veter od morja	
O. Dev:	Hrepenenje	
Oelschlegel:	Serenada	
F. Lukež:	Ne jokaj ljubica	} Izvaja tercet „Drave“ s harfo
Kahnt:	Iztermezzo	
V. Mirk:	Na trgu	
E. Adamič:	Čez morje v vas	
F. Marolt:	Ljubi konja jaše	

|| O
D
M
O
R ||

E. Adamič:	Kedo dobi dekle?	
E. Adamič:	Ti in jaz	
E. Adamič:	Oženil se bom	
Rubinstein:	Leskeče rosa	} Poje g. Sv. Banovec, pri klavirju g. H. Svetel
Brahms:	Zvestoba	
E. Adamič:	V samostanu	} Moški zbor s spremljevanjem lesnega okteta in harfe
E. Adamič:	Lucipeter ban	

SEDEŽI PO 25, 20, 15, 12 IN 10 DIN. STOJIŠČA PO 6 IN 4 DIN.

VSTOPNICE V PREDPRODAJI V MATIČNI KNJIGARNI TER PRI VEČERNI KONCERTNI BLAGAJNI

1926

Kumovima ciganima.

Puna sreca, pune čaše vina,
Ispijmo ju sad u zdravlje svima
Kumovima ciganima.
Zbogom ostaj, zbogom pošli,
Zbogom čergo za na vjek!

Čergo moja, čergice,
od čadava platna,
Ti si meni miliga
Od srebra i zlata.
Gudi, gudi gudalo

Povrh tankih žica,
Usta so nam prepuna
Sladanih pjesmica.
Kumovima ciganima, svima. —

Tihi veter od morja.

(O. Župančič.)

Tihi veter od morja,
pala rosa z javora;
vzdramila se ljubica,
lepa moja Mandica,
vzdramila se ljubica,
vzdramile se rožice.

»Dobro jutro Mandica,«
jo pozdravi rožmarin;
a rudeči nagerlin,
nagne se ji prav do ust.
Da sem jaz ta nagerlin...

Hrepenenje.

(O. Župančič.)

Burja, burja po dolini,
moja ljubica v daljini;
daj nevihta mi peroti,
da ji poletim nasproti.

Solnce, solnce na višini,
moja ljubica v daljini;
solnce daj oči mi zlate,
da jo uzrem čez hrib in trate.

Na trgu.

Noč trudna molči,
nezamudna beži
čez mestni trg luna sanjava.
Vse v mraku mirno,
na vodnjaku samo
tih veterc z vodoj poigrava.

Noč trudna molči,
nezamudna beži
čez mestni trg luna sanjava.
In ruši pokoj
moji duši nocoj,
brezskrbno pa ljubica spava. —

Čez morje v vas.

(Iz Štrekljeve zbirke.)

Napaja publič konjče tri,
oj konjče tri per silnam murječi.
Ga zamerka Kralova,
kraliča zamurščega:
»Pridj publič k mene ves,
oj čez silno murječe.«
»Kak bom prišu tebi ves,
oj čez silno murječe,
po dni ne smem, v noči ne znam

čez silno murje plavati.«
»Ti bom poslala sveče tri,
sveče tri zasukane,
prva bo ti svetila,
keder v baržo sedel boš,
druga bo ti svetila,
der po murji plaval boš,
treča bo ti svetila,
der v belo postel legel boš.«

Ljubi konja jaše.

(Iz Štrekljeve zbirke.)

Ljubi konja jaše
z Radgonskega grada,
na konjiči nese
sivega sokola.

Za klobučkom nosi
vejo rožmarina,
konjič zahrzgeča,
rožmarin razveveča.

>Ljuba moja draga,
kam bom ja s konjičem?
>>Ljubi moj predragi,
v mojo belo štalo.<<

>Ljuba moja draga,
kam bom ja s sokolom?
>>Ljubi moj predragi,
v mojo svitlo kamro.<<

>Ljuba moja draga,
kam bom z rožmarinom?
>>Ljubi moj predragi,
v moje bele nadra.<<

ODMOR

Kedo dobi dekle?

(Belokranjsko narodno besedilo.)

Izvir voda izviral,
zlatu kruno izbacala.
Polak nje je šaran sanduk,
u sanduku lepoj Mara.
Lepoj Mara pregovara:
>Koj bi mene jotvorio,
njegova bi ljuba bila.<

Onud idu tri tesara,
koi nose, jotvoraše,
jotvoraše, nemogaše,
lepoj Maru ostaviše.
Lubav mleko zadojila.

Onud idu tri pastira,
koi nose, jotvoraše,
jotvoraše, nemogaše,
lepoj Maru ostaviše.
Lubav mleko zadojila.

Onud idu tri junaka,
koi nose, jotvoraše,
jotvoraše, jotvoriše,
lepoj Maru polubiše.
Lubav mleko zadojila.

Ti in jaz.

(Davorinov.)

Cvetni vrt, večerni kras,
luna sije v polje.

Luna hodi k cvetkam v vas,
črček poje v nočni čas.
Ti in jaz sama, sama ...

Oženil se bom.

(Koroško narodno besedilo.)

Jes mam tri ljubice, vse tri bogate.
Ena ma tolarje, druga dukate,
ena ma rinčico, druga koravde,
tretja ma jopico, drobno na bavde.

Jes se pa ženu bom, kaj mi je začeti.
Ktero teh lubic treh hočem jes vzeti?
Vzev bom pa koj eno, vzev bom ta mvajši,
ta najbolj ljubi me, mam jo najrajši.

Leskeče rosa . . .

(G. v. Boddien.)

Leskeče rosa tja v zvezdnato noč
in mesec po nebu sprehaja se . . .
a slavček pa sanja v zelenju,
vso trato poljublja čaroben mrak.

Nad njimi vigred sanja sladko,
midvá sva sama med njimi . . .
Pomlad — kako si prelepa res!
Da, to vse je nebeško — prekrasno!

Ob roki cvetoča ljubezen . . .
ter s poljubom prvim v nebeški vsemir
in sanjam sladkim verjeti zares —
da na veke tako bi bilo . . . ah — na veke . . . na veke! . . .

V samostanu.

(R. Peterlin-Petruška.)

V zvezdah nebo . . .
V noči srebrni, v obleki črni, menihi gredo.
Zvona doneči glas, lučice migljanje,
molitev šepetanje v polnočni čas.
Mir naokrog, poln sladkosti, poln skrivnosti
prihaja Bog . . .
>Kaj stojiš? Kaj strmiš, duša neverna?
Milost neizmerna je tu! Padi pod križ!
V zvezdah nebo . . .
V noči srebrni, v obleki črni, menihi gredo.

Zvestoba!

(Robert Reinick.)

>V dno morja, v dno morja — potopi bolest,
v dno morja, nežni moj otrok!< —

Da, kamen ostane na morskem dnu,
bolest, bolest pa — nikdár!

>In ljubav, to ljubav, ki jo v srcu imaš,
njo zabi, nežni moj otrok!<

Če uirgaš cvetko, uvene pač,
le ljubáv, le ljubáv nikdar!

>Če zvestoba je bila beseda le,
naj vihar jo ponese seboj!<

O, mati! Če skalo razdene vihar,
le zvestobe nikdar, nikdar ne štre! . . .

Lucipeter ban.

(Medjimursko narodno besedilo.)

Rase, rase vinska rozga,
rozga zelena,
na njej rase sladko vince,
vino čerleno.
Njega toči krčmarica
mlada Katica,
njega pije Lucipeter,
varaždinski ban.
Njega kara kralj Matiaš,
zemle gospodar.

>Ne karaj me kralj Matiaš,
zemle gospodar!
Da bi videl krčmarico,
lepu Katico,
li bi zapil celu Peštu
i pol Budima.
Ti bi zapil vrana konja,
srebrom kovana,
i to ne bi bilo dosta
nj za jedan dan.< —